

Привечеръ веднѣжъ се връщахъ съ бѣли мѣнци отъ чешмата,
И навалица заварихъ да се трупа отъ махлата,

Тѣмо прѣдъ високи порти, тамъ прѣдъ Ивовитѣ двори, —
'Клетникѣтъ' дочухъ между имъ да се шумни и говори:

'Право се уболъ въ сърдцето — ножчето му още тамо!' —
Азъ изтръпнахъ и изпуснахъ бѣли мѣдници отъ рамо.

Прѣзъ навалицата викомъ впуснахъ се и се промъкнахъ:
Видѣхъ Ива, видѣхъ кърви... и не сѣтихъ какъ измъкнахъ

Остро ножче изъ сърдце му и въ сърдцето си забихъ го,
Върху Ива мъртва паднахъ и въ прѣгрѣдки си обвихъ го...

Нек' сега ни се нарадватъ, мене майка, нему татко:
Мъртви ние пакъ се любимъ и смъртъта за насъ е сладка!

Не въ черковний дворъ зариха на любовта двѣтъ жъртви —
Тамо ровятъ само тѣзи, дѣто истински сж мъртви —

А погребоха ни тука, на брѣга край тази долина...
Той израстна кичестъ Яворъ, а до него азъ Калина; —

Той ме е прѣгърналъ съ клони, ази съ вѣйки съмъ го вплела.
За сърдцата що се любятъ и смъртъта не е раздѣла... »

Дълго азъ стояхъ и слушахъ, тамъ подъ сѣнката унесенъ,
И това що чухъ испѣхъ го въ тази моя тѣжна пѣсенъ.

31 ач. 95.